

afgørelse. Så jeg kan ikke rigtig se, hvordan det, forslagsstillerne kalder dobbeltadministration, kan undgås.

Det handler i begge tilfælde om, at amt og kommune har forskellige oplysninger, som samlet bør ligge til grund for landzoneafgørelsen. Frikommuneforsøgene viste da også, at næsten halvdelen – 40 pct. af alle ansøgninger i landzonen – også behøver amtets tilladelse efter andre love som f.eks. vejloven, naturbeskyttelsesloven osv.

Opgavefordelingen i planlægningen i det åbne land, herunder landzonekompetencen, indgår i øvrigt i Opgavekommissionens arbejde. Der er tilsyneladende delte meninger i kommissionen om, hvilke typer landzonesager der enklere kunne løses i kommunerne. Kommunerne kan jo allerede i dag overtage landzonekompetencen i bl.a. landsbyerne, blot de afgrænser landsbyerne i deres kommuneplan. Jeg ser da også gerne, at kommunerne mere konsekvent udnytter de gode muligheder, de allerede har for at få landzonekompetencen i landsbyerne, hvor samspillet mellem byggesagsbehandlingen er indlysende, så jeg vil opfordre kommunerne til at bruge kommuneplanlægningen aktivt, også på dette punkt.

Sammenlagt er der altså efter min bedste overbevisning ikke sket noget siden sidst, der har fået regeringen og mig til at ændre mening om det enkle og hensigtsmæssige i den nuværende arbejdsdeling mellem amter og kommuner, mellem det åbne land og byerne. Amterne har den koordinerende rolle for det åbne land, og kommunerne har mulighed for at få landzonekompetencen i landsbyerne, så jeg må derfor afvise forslaget.

Lis Greibe (S):

Hvis det ikke lige var, fordi vi her i Folketinget er midt i en meget aktiv periode, kunne jeg næsten benævne forslaget fra de fire borgerlige partier som en form for beskæftigelsesterapi. Det er som nævnt femte gang, forslaget fremsættes, og jeg er derfor meget spændt på at høre, hvilke nye argumenter fremsætterpartierne mener, der nu foreligger, og som kan begrunde og berettiggende endnu en genfremsættelse.

Siden sidste fremsættelse har Opgavekommissionen, som det også blev nævnt af miljøministeren, vurderet behovet for ændringer i opgavevaretagelsen, også på dette område. På baggrund af sine drøftelser konstaterer kommissionen, at der er delte meninger og opfattel-

ser af, hvorvidt opgaven skal forblive amtskommunal, eller om den skal udlægges til kommunerne.

Hvis man, hvad angår flytning af landzonekompetencen fra amterne til kommunerne, ser på den partimæssige udmelding i Opgavekommissionen, undrer jeg mig endnu mere over, at Folketinget endnu en gang skal bruge tid og kræfter på spørgsmålet. Jeg går ud fra, at partiernes udmelding i Opgavekommissionen baserer sig på gennembearbejdede overvejelser. Disse overvejelser er af ret ny dato, og det er derfor uhyre let at ræsonnere sig frem til, at det ikke er muligt at tælle sig frem til et flertal for dagens forslag, ej heller denne gang.

Socialdemokratiet fastholder sin hidtidige holdning, nemlig at amterne skal varetage opgaven. Vore hovedargumenter er, at man sikrer en sammenhæng til øvrige amtskommunale opgaver, navnlig naturbeskyttelsesområdet, at amtskommunerne dækker et større geografisk område med et stort sagsantal og derfor bedre kan sikre en ensartet praksis i landzonesager, og at amtskommunerne har bedre muligheder for at fastholde naturhensyn over for de lokale hensyn.

Vi peger i stedet på en flytning af kompetencen ved en mere konsekvent kommunal udnyttelse af de eksisterende muligheder for udarbejdelse af landzonelokalplaner eller en entydig afgrænsning af landsbyer i kommuneplanen. Dette ville løse en væsentlig del af samspilproblemerne i den kommunale byggesagsbehandling, som nogle har fremført som et argument for at udlægge landzonekompetencen til kommunerne.

Under dække af ordet regelforenkling fremsættes med B 54 et forslag, der i virkeligheden betyder en ændring af beskyttelsen af det åbne land. Socialdemokratiet mener, at dansk planlægning virker godt. Vi har generelt et smukt og uspolet landskab, men det skal fortsat beskyttes. Vi mener, kompetencen til denne beskyttelse fortsat bedst varetages af amterne, og vi kan derfor ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Henriette Kjær (KF):

Det Konservative Folkeparti synes, at dette forslag er rigtig godt, og det er også derfor, vi er medforslagsstillere for jeg ved ikke hvilken gang.

Vi er bl.a. medforslagsstillere, fordi vi er imod unødvendig dobbeltadministration, og